

Véghelyi Péter és Véghelyi Péterné dr. (Körmendi Viktória): Magyar Nagypéntek

Édes nemzetem, meggyalázott hazám rongyosan, támadva, magányosan menetel fel Jeruzsálembe. Arról elmélkedek, hogy 1914-ben a Magyar Királyság háborús provokációban volt, s vonakodtak a nemzetnagykok, a miniszter Tisza István belépni a nagy háborúba, mert azt sejteni lehetett, hogy ebből európai háború lesz. Amikor kitört a háború, mindenütt ünnepelte a balga tömeg, Isten tudja csak, mi lehetett a zavaros szívekben. A négy évig tartó értelmetlen öldöklés, a veszteségek csak mint idegen hírek érkeztek hazánkba, s amikor véget ért Európa Nagy Háborúja, sokáig azt hitték, hogy megnyerték, s csak lassan kúszott be a szent anyaföldre az utózöngé, melyre sátáni népcsoportok istentelen hazaárulással meghirdették a nemzet ezeréves múltjának eltörlését. A forradalom hamarabb ideért, mint a frontról megérkező, de már ott idegen eszméktől felizgatott magyar bakák. Mire való volt ez az örülség akkor?

A magyar nép nem forradalmár, a magyar szabadsághős, kinek ezer év óta minden kitörése szabadságharc volt. Akkoriban azonban izgatók szállták meg a fővárost, s elindult egy bünbakképzés, melynek célpontjául Tisza Istvánt választották, ő volt a forradalom egyetlen halottja. Vajon merjük-e tetemre hívni, elvonultatni Tisza holtteste előtt az akkori forradalmárokat? Vajon látjuk-e, hogy nem csak a miniszter teteme vérzik, hanem a magyar nemzet is, s vérzik ma is, csak el ne vérezzen.

Amikor Európa háborúzni akar, akkor Isten ellen vonultat fel hadat. A Magyar Királyság kétszer nem tudta elkerülni e háborúba sodródást: nem sikerült Tiszának, de Horthy Miklós kormányzó sem tudta elkerülni a belépést, igaz, őt, a királyság védelmezőjét becstelen eszközökkel félreállították. Ma is ez megy: Magyarország nem akar háborúba menni, ezért szent földjére forradalmi izgatókat küldtek, hogy a lelkekben legyen háború, s testvér testvér ellen forduljon.

„*De a magyar nem ilyen faj, ezt a felfordulást idegen faj izgatói viszik most is végbe,*” hogy elháruljon az utolsó akadály is az elől, hogy rohamra indulhasson „Európa-istennő” szellem-hadserege. A radikális sajtó most is prófétát csinált az áruló izgatókból, akiknek tábora a tekintély és a hagyományok megdöntésére izgat, mely mindig a nemzetek pusztulásának előfeltétele. Gyanúsítások, vádaskodások, bizalmatlanságok szítása a tömegekben, egyenletlenséget hintve magyar és magyar közé. Kigúnyolni mindent, ami számunkra ezer év óta szent.

Az akkori patkányforradalom – amint nemzetféltők ezt joggal nevezték – learathatta most savanyú gyümölcsét, a gyökértelenséget, mely az európaiság követésével megmérgezte egyrészt a közvéleményt, másrészt a magyar lelket, a magyar nyelvet, törekedvén arra, hogy magyarságunkból kilopja az értéket, mely mássá tesz minket. Már az önjelölt, királyságot, ezer évet eltörlő, nemzetiszínű lobogót betöltő, vörös gróf, Károlyi Mihály elrendelte, hogy az idegen megszálló európai hatalmak látogatására minden feliratot változtassanak meg, így „párizsi szalon”, francia mulató, angol park, amerikai bár” feliratokat festettek a kávéházak cégerei helyébe: hajbókolni kellett. Bizony, „*ha egy nép, amely megtagadja vagy ha csak eltűri, hogy nevében megtagadják a múltját, az a tulajdon becsületét tiporja el.*” A katonák letépték sapkájukról a nemzetiszínű kokárdát, s helyébe az éktelenkedő vörös gombra őszirózsát tűztek, meglopva a halottakat.

A forradalom kitaposott, szeméttel teleszórt ösvényén aztán jöttek a népek, melyek gyűlölték a magyart, jöttek, elvitték kincseinket, kifosztották földjeinket. „*A Divide et impera [oszd meg és uralkodj] négyszáz éves vetése beérett, megoszlottak a népek... de a szétszakadt részek között az űrbe hullott a korona.*” A Tanácskormány 170 000 koronáért árulta a Szent Koronát, beteg lelkű bolsevik, tolvaj elméjük megzavarodott a múlt eltörlésének mámorában.

A magyar népnek küldetése van, mert a magyar a „Népek Krisztusa”, a magyaroknak fékezni kell a világ proletárjainak egyesülését! Minden forradalom valláskitörlést okozott, megszüntették az erkölcs oktatását, s a marxizmus szellemi termelőségzövetkezetében minden tekintélyt le akartak dönteni. Ha egy néptől elveszik a vallását, akkor szellemi lefejezést hajtának végre rajta. Hát ezt akarjuk ma az „európa-szellemnő” bálványimádásában?

A királygyilkosságokat mindig Istengyilkosság követi, ha talpig vörösbe öltöztetnek egy sajátos díszre teremtett nemzetet. De a magyar nép beszél, kiált a népek tengerében, s nyelvét nem lehet megrontani, az ellenáll, mert Istentől kapta e nyelvet. A magyar nép Mária tengerkék köpenyében van burkolva, s most készülünk leszaggatni róla ezt az égi palástot, mely minden nép fölé emelhetne bennünket?!

Sajnos „*a forradalmakat kezdődésnek, ifjúságnak és virradatnak nevezik az emberek. Pedig a forradalmak nem reggelek. Nem a keletkezés káosza, nem az új kor legelső órája teljesül, hanem az elöregedett kor rémlátó, bomlott utolsó órája, melyben eltorzul az idők arca. Nem virradat ez! A forradalom a lezáruló kor éjféli haláltusája, melyben véren és halálverítéken át csak ködszerűen dereng a jövő víziója. A forradalomban meghal az elöregedett kor.*” Tormay Cecil töpreng így a múltat, a magyart eltörölni óhajtó bolsevik szellemvonal országot feldúló kísértetjárásában, mely időkben körözés alá esett minden magyar szellem, ki a hazáért, az egységért, a magyar lélekért, Istenért mert szót emelni. Talán ma is így van ez újra.

Új idők ígéreteiben mindig az utópia sejlik fel: *most eljöhét a földi kánaán.* Olyat ígérni emberi rendszereknek, melyet csak Isten tud nyújtani: örök emberi éjszakába belelőtt hamis rakéták ellobbanó lángcsóvái ezek. Itt, a földi életben nincs világbéke, a soha el nem érhető egyenlőséget hirdető hazug elméletei, amikor a világforradalmat hirdetik, az mindig a munka beszüntetését jelenti. Nemzetek feltámadása azonban csak munkával lehetséges. Magyarországnak kezébe kell vennie végzetét, s ebben most valóban egyedül van, de védve takarja a Boldogasszony Királynő kék égi palástja!

Ma nem a közös, nemzetépítő munkáról beszélgetnek az emberek, mindenkit elragadott a ki nem hirdetett, de Szellem-Forradalmi Tanácscsal szentesített forradalmi láz. Ennek ragyái ott virítanak az elhomályosult értelmű emberek zavaros képeket felvonultató nyughatatlan eszében. A sokasodó képzetek, ha nem utaltatnak tovább az igazságtól megvilágított értelem szintjére, nem különböznek az állati lelkek szellemétől, melyet csak ösztönök vezérelnek. Minden hír és izgatás erről a mótelyről szól, s az ösztönember szintjén tartja a teremtés koronáját, aki mohó a hírre, mégis mindig ugyanazt szajkózza: „*A mit sem sejtő emberek megszokott újságjaikból szívják magukba a mérget. Összekuszálódtak a fogalmak. Eltévednek még a becsületesek is.*”

Mindenki politizál, a boltos, a futár, a falusi busz közönsége, az utcaseprők tömege, mindenütt nyakig úszunk a politikában. Csak az iskola nem politizál, mert az iskola nem nevel a nemzeti érzelmre, mert nem meri tanítani a magyarságát, szellem-embereket képezve éhes lelkeket kirándultat a történelem arcképcsarnokában, de ha lehet, csak értékeslegesen, miközben körötte mindenütt recseg-ropog a rend. Oly világeszme lett, hogy nincsen változhatatlan igazság, melynek latján a népek egyenként megítéltetnek. S igen, e megítéltetésben feltárul minden nép végzete, minden nép Golgotája, s a nép, mely a Golgota elől megfutna, számára nem lesz feltámadás. A Szent Korona nem gazdátlan, bár hirdetné ezt a mai szabad nevelés. Úgy tűnik azonban, hogy ma csak a gyökértelenséget, az egyformaságot, az erkölcstelenség korszerűségét lehet szabadon hirdetni. Tanítani készülök vendégként az egyik iskolában, a téma az „iskarióti” Károlyi és a Tanácsköztársaság, majd Trianon. Egy ismerősömmel beszélgettem arról, hogy mennyi mindent át lehet adni ezzel az ifjak lelkébe.

– *Megtanítanám azt, hogy Magyar Királyság volt hazánk 1946-ig, s a Szent Korona szimbólumát, a magyar virtust, a nyelvünk erejét.*

Láttam én az arcán, hogy egy túlfűtött idealistát lát bennem, de jól ismertem én már ezt a tekintetet.

– *Úgy gondolod, hogy megértik ezt?* – kérdezte kishitűen. Alig hittem a fülemnek, hogy nekem erre az okatlan kérdésre kellene válaszolnom. Arcomba szökött a vér, torkomig szaladt a düh, nem szóltam hangosan semmit, csak magamban dübörgött a válasz:

– *Ezek balgák, mind hülyék?! Gyökértelenek, mert kozmopolita állampolgárságra képezzük őket, ahol az érvényesülés útja a gátlástalanság, a nemzetek felettség, hirdetjük nekik, hogy bárhol élhetnek, bármilyen eszmét szolgálhatnak, hogy énekeljék az Internacionálét a Boldogasszony Anyánk helyett!?* Hát semmiféle körbe nem kerülhetnek az eszméket hirdető, az ifjú lelkeket Istenhez emelő?! Hát sziklasírba kell zárunk a fiatalokat?! Hiszen bennük, velük várjuk a magyar feltámadást! Az ember nem gép, eszmékkel bíró eleven lelkes lény, kinek Isten-oltott lelkében az

Igazság. Az ifjak lelke még ép, nem verte ki a globalizmus járvány ragyája, de nem is kapnak ellenanyagot, nem vértézzük fel őket, nehogy egy igazabb világot építsenek, mely szembesít bennünket nemzetfeledő hazaárulásunkkal...

Elérkezett a fogalmak tisztázásának szabadságharcos kora, mely visszafordítása mindenfajta szómágiának. Ebben minden nemzetnek magamagát kell keresnie, lemondva arról, hogy tökéletes megértést kapjon más nemzetektől. Nem kell egyik nemzetnek sem másik nemzetek sorsát hordoznia, de ki kell rostálnia mindent ami idegen, s hinnünk kell, hogy a magyar történelmi múlt erősebb, mint a nemzetünknek halált álmódó idegen gyökerű jövő. Legyen hát szabadságharc a lelkekben!

A Magyar Királyság eltörölhetetlen, sajnálatos, hogy ezt nem fogták fel a ragyától kivert eszű kommunisták, hiszen soha nem volt hazánkban király nélküli királyság, ezért azt jogtalan volt eltörölni. Égi törvényt ember meg nem változtathat. Isten ugyanis felmagasztalta a Királynőt, ezért felmagasztalta a Szent Koronát. Aki mást mond, az nemzethalált hirdet, kezdődjék hát a tetemre hívás!

Nevek, jellemtelen iskariótik a történelemben, kik a magyar szövétnekben idegen fércművekkel rondítottak, de munkájuk felesleges volt, mert e szövétnekben piros az igezál, melyet égi kezek szöttek bele, s e kezek a rég elfeslett idegen cérnákat mind kihúzzák. Feszül a szélben e szövétnek, mely viaszbevonattal most szélnek fordulva világít, elolthatatlanul, mint a népek fáklyája. Ragyog e lángban az igezál, s látni lehet a fáklyavivő, kék palástos Szent Koronás főt, s világítani fog, mert félrefújható üszök sosem lesz belőle. Világítani fog egészen addig, míg a tiszta lelkű ifjúságunk sorában újra az Ég alatt ragyogni fog egy fenséges magyar homlok, melyre rákerülhet az apostoli korona.

Ébredj, népek apostoli hada, újra előttünk szökell a magyar csodaszarvas. Rengeteg erdőben agancsai között világlik a Szent korona, ezt kell követni, s a szíveket magyar szóban újra megmosdatni. Az ész idegen ragyái az értelem forrásánál pedig igazságban feloldódnak, s az egész világ odajár e forráshoz, melynek eredője a Magyarok Nagyasszonya.

Kelt, 2026. Virágvasárnapján, az *Ébredő Magyarok Szövetsége* újjáalakulásának napján.

Szerzők: Véghelyi Péter és Véghelyi Péterné Dr.

(Az idézetek Tormay Cécile: Bujdosó könyvéből vették)